

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atassats 10 céntims.

DE NÚMERO Y REDACCIÓN: Librería Española, Rambla del Mitj, 10, Dotsa
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓN: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50.
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 1'50.

LOS ENEMIGOS DEL SUFRAGIO.

Los enemigos del Sufragio
son tres, carísimos hermanos:

militars de fusta vella,
madurots y capellans.

FRUYTA VERDA.

o hi ha passió més perniciosa que l'enveja. Las ovacions alcansades per en Sagasta anavan trayent de tino a n' en Cánovas, fins que un dia, cansat de passar inadvertit a Bilbao, ahont la sombra del crusero l'eclipsà del tot, va dir:

—Jo també vull ovacions.

A Vitoria estava a punt de inaugurar-se una Granja-Modelo, a qual acte estava invitat lo ministre de Foment, Sr. Isasa.

D. Antón, entreveient lo que tan necessita en los actuals moments: obsequis y aplausos, digué:

—Amich Isasa, envihi un telégrama a Vitoria, encarregantlos que posin un plat més a taula. Jo vinch ab vosté a la inauguració de la Granja-Modelo. Parlaré de agricultura, y ja veurá com entussiasmo als agricultors, que constitueixen la immensa majoria del país.

Ja l' tenim camí de Vitoria instalat en un cómodo cotxe-saló y rodejat de sos amichs més íntims y de sis ó set periodistas. Està molt cap-ficat, veyentse a simple vista que li està bullint lo tupi ahont sol fer coure sos pensaments més transcendents.

Tot de un plegat crida als periodistas, les fa fer rotllo al seu alrededor, y exclama:

—Senyors: servéixen col·locarse la trompa de la fama als llabis, inflar ben bé las galtas y trasmetre a tot lo mon civilisat, la estupenda noticia de que m' hi fet socialista. (Gran sensació.)

«Jo ja no soch aquell Cánovas que ha dit a Barcelona que l' obrer era un miserable, capàs de vendres lo vot per dos pessetas; ni aquell altre Cánovas més recient que, ab motiu de la huelga de maig, afirmava que la forsa pública quan surt del quartel y no fá toch sobre 'l poble treballador, se deshonra; ni aquell altre, en fi, més recient encare, que manava acabar las huelgas a garrotada limpia...»

«No: jo aspiro avuy al aplauso de las numerosas clases obreras, y estich resolt a secundar las sévas aspiracions socialistas.»

Aixís va anar desbarrant mentres va durar lo viatge, y en tant la locomotora a cada giravolta de la via, a cada entrada de túnel, a cada estació, atronava l' espay ab sos xiulets.

D. Antón buscava aplausos, y la locomotora, en representació del progrés y de las classes obreras que l' impulsan, li donava sols lo que 's mereix y lo que trobará sempre, en sas áspras peregrinacions pel camp de la política.

Va arribar a Vitoria, ahont siguié rebut ab la major indiferencia.

Pero ell pensava:

—Que 'm deixin pronunciar lo discurs agrícola que tinch preparat, y ja veurá Espanya si mereixo o no mereixo jo 'ls aplausos que per una aberració inexplicable tributa avuy a n' en Sagasta.

Y als po-tres del suculent banquet preparat per aquella diputació, quan s' alsà ab la copa del xampany als dits, tots los comensals contingueren la respiració, pera recullir los conceptes de aquella eminencia universal, que lo mateix sab captarse 'l dic'at de gran artiller, que de gran socialista, que de incomparable agricultor.

Y parlà de cols y de bledas y de xaruvias, dihent alló que ningú sabia: «De la terra 'n surt tot. Sense l' agricultura no podriam viure.»

«Oh, pensaments transcendents!»

Digüé que 'l govern estava obligat a protegir a la agricultura, pero que la agricultura per la part seva venia obligada a abandonar perniciosas rutinas... y a propòsit de las rutinas, las empenqué contra 'l formatje de Burgos.

«Pobre formatje de Burgos! Tant bó, tan aromàtic, tant suculent y al Mónstruo no li agrada. Tampoch li agrada la llibertat y també es bona.»

Resultat del discurs: un fiasco complet. Qualsevol treballador del camp parlaria de agricultura ab més coneixement y fins ab més eloqüència que aqueix Mónstruo de la edat present que ja fa molt temps que 'l pobre no las engalta.

«Y la ovació?»

No 's feu esperar. Era negra nit quan lo tren arrancava. No havia sortit encare de las agullas de la estació quan una gran xiulada y una cridada espantosa sobrepujava als esbufechs de la màquina y al terratrèmol del tren. Una pluja de projectils queya sobre 'ls vagons y trencava 'ls vidres de las finestretas.

—«Son pedras?»—preguntava D. Antón acoltantse.

—No, D. Antón—li responia un membre de la diputa-

ció vascongada.—No son pedras: son formatjes de Burgos. Com vosté ha dit en lo banquet qu' eran tant dolents, ara tothom los llença.

D. Antón prosseguí 'l seu viatge.

En las estacions ahont més conservadors sortian a rebre, se n' hi contavan dos dotzenas. En alguns punts se sentian crits de «viva en Sagasta!»

Al baixar a Madrit sonà un crit de «fuera» seguit immediatament de un cop de garrot al cap, que un de la policia secreta dona al primer viatjer que se li posà al alcans del bastó. «Sempre 'ls mateixos procediments, per conquistar la popularitat tant esquivant ab los conservadors!»

Y ara 'l Mónstruo 's destoga exclamant:

—«Està vist: tant es que riga com que 'm posi serio; sempre 'm troban lleig, sempre antipàtic. No 'm volen. M' hi fet més liberal que Riego, més socialista que Carlos Marx, y... ni por esas.»

«Jo ja ho deya: no us impacienteu, ja vindrà 'l poder a las nostras mans, no cal que aném a buscarlo... Pero ells apretavan, porque la gana 'ls apretava a n' ells, y no hi ha hagut més remey que pèndrel. Estém alimentantnos de fruyta verda, y aqueixa fruyta sobre ser agra es indigesta.»

Verdaderament, indigesta y agra es aqueixa fruyta verda, y no hi ha més que dos extrèms: ó renunciar a menjarla ó reventar al millor dia.

«Vol, D. Antón, que li fem la gran ovació del sigle? Renuncihi per sempre més a la fruyta verda. Pero entenguíu bé: per sempre més: porque per las ideas conservadoras, ha vingut l' hivern de la vellesa: aquell hivern que deixa las figueras sense pàmpols y ab las figas neuladas a las brancas...»

P. K.

PREVISIÓ.

Molts tenen lo poch criteri de crítica a l' Antonet porque tingué 'l poch senderi de ficar al ministeri a un apotecari... nel (1).

Tant lo gust alabo d' ell com al del llorón y espasa, puig que per salvar la pell per si acàs ve algun tropell tenen la farmacia a casa.

Després d' un dejuni gran, si 'ls agafa algun enfi, pot donarlos un purgant ben actiu, dols ó amargant ó sino... sal de Madrit.

Si per corregir certs vicis ó altra cosa, algun periódich fa corre la veu de //crisis!!! l' home ab un bon espasmódich los prestará sos servicis.

Si xiulant van al darrera del Monstre, y de tan xiulá lo fan sort, a la carrera en Fabié li donará elixir per la sordera.

Si per fi 's tomba la truyta y han de rebre algun coscorro, farà ungüent a corre-cuyta pera reparar algun morro que hagi rebut en la lluyta.

En fi, trobo ben pensat lo que han fet: aixís tindrán a má lo Wals, Rubinat, polvos, aygua de Litran, líquen y ungüent de soldat.

XANIGOTS.

«prepara un espectacle curiós: lo Sinodo diocesà, una especie de Congrés eclesiàstich al qual hi assistirán lo bisbe y de 300 a 400 rectoras.»

Ja ho diu lo Brusi:

«Semejante acto promete ser imponente.»

Ja ho crech, borrango: 300 ó 400 martells reunits... ¡Ni a la Maquinista!

Hi hurà discursos en llatí, en castellá y en catalá, discussions en gran y 's pendrán acorts.

«Todos los miembros del Sinodo con voz y voto—seguen dihent lo Brusi—actuarán a manera de diputados; pero los acuerdos que tomen quedarán sin fuerza ni valor si no obtienen la sanción del Prelado.»

(1) Alló de brut no fa ministre.

Com si diguessem: D. Jaume, al igual que 'ls monarcas, está investit de la facultat soberana del veto. Cridém donchs:—¡Visca D. Jaume!!

«Entre las ceremonias que deben producir más sensación el día del cierre, merecen citarse, el cordial abrazo que ha de dar el mismo Prelado a cada uno de los asistentes, y el canto de alabanzas al Padre Santo, a S. M. el Rey y a las autoridades, etc. que iniciará el Sr. Obispo, corroborándolas a coro toda la asamblea.»

Ja m' entussiasmo al pensarhi. Sobre tot al imaginarme la ganyota que farán los rectoras carlins quan cantin lo coro de alabanzas al Rey. Perque suposo que aqueix rey no será D. Carlos.

Entre 'l vehinat de Figueras cundeix la idea de aixecar un monument a la memoria del insigne Monturiol.

L' únich resultat práctic del Peral ha sigut lo de realzar la memoria del célebre inventor catalá.

Per lo mateix que tothom va abandonar al ilustre Monturiol mentres va viure, creyém que avuy s' apressurará tothom a immortalisar la seva honrada memoria.

Ara en Romero Robledo está cremat porque 'l gobernador de la Corunya combat als seus amichs.

«¿Qué s' hi ha de fer! La arbitrariedad conservadora es com las mulas, que tiran las gaitzas ab las potas de darrera.»

No es estrany que en certas ocasiones rebí l' estampa de las ferraduras algún amich del amo.

Fransa acaba de celebrar lo vigèssim aniversari de la tercera República, avuy més torta que may.

La República ha enriquit lo país, ha aixamplat son territori, ab l' adquisició de importantíssimas colonias, y li ha proporcionat una tranquil·litat que may havia conegut.

Basta consignar qu' en lo que va de sigle es la forma de govern que ha durat mes.

El País periódich zorrillista, continúa defensant al govern, ab un empenyo digne de millor causa.

Algú li ha dit:

—Pero Sr. País ¿cóm es possible que per atacar als liberals que van indultar als sublevats del 19 de setembre, porti la cega passió fins al extrèms de alabar als conservadors que van fusellar a n' en Ferrandiz y a n' en Bellés?

Davant de aquest recort, qualsevol que no siguiés El País diria:—Teniu rahó. Donchs El País contesta:

—Es veritat que 'ls fusellaren; pero no van deshonrarlos.

Segons noticias, El País aspira a una cosa.

A deixar de ser órgan de una de las fraccions del partit republicà, pera passar a serho ab major desembrás del manicomi de Sant Boy del Llobregat.

Diuen qu' en Sagasta pensa trobarse a Barcelona lo dia 22 del actual setembre.

Los fusionista haurien de recomanarli que aplassés lo viatge set dias justos y cabals. Aixís tindriam lo gust de rebre lo dia 29.

Vintidós anys enrera, en semblant dia, tots los liberals, tots los demòcratas, tots los republicans estavem units, aplaudint ab entussiasme, l' estrèpit de un trono que 's derrumbava.

«Per qué no ha de repetir-se aquella festa, aquella unió, aquella alegría?»

Vinga, D. Práxedes, vinga 'l 29 de setembre y 'n parlarém.

Dóna gust llegir las revelacions que han anat fent los periódichs de París respecte als criminals intents del boulangisme. ¡Y quánta infamia, quánta indignitat, quánta miseria!

Boulangier rebent diners dels monàrquichs, sols per agitar al país... Boulangier prometent restaurar la monarquia, sempre que li entreguessin una renda de 200,000 franchs y li entreguessin lo bastó de mariscal de Fransa...

Tot ha anat sortint, tot s' ha anat averiguant, de manera que a París esta fentse avuy la bugada pública del boulangisme.

Y tothom gira 'ls ulls ab horror y l' estómac ab asco, porque, la veritat siga dita: era molt bruta la roba del difunt.

A Italia l' opinió pública está cada dia més indignada contra la política de Crispi y contra las complacencias de Humbert. Y 's diu que de un dia al altre la nació parirà una república com un sol.

A Portugal la indignació pública 's desborda y s' espera també un altre part per l' istil.

Aquí... Escoltin ¿no es veritat que seria un espectacle molt fin de siècle veure a tota la rassa llatina constituida en república y enterament unida per la forsa de la sanch y de las ideas?

«Saben que si 'ns descuidém una mica, un dia anavam al Parch y 'l trobavam pelat, sense arbres, sense flors, sense estiatuas, sense res?»

A la quènta molts cosas de las que allà existian feyan cap a una torre que un senyor regidor posseheix més enllà de Sans, en lo siti conegut per Coll-blanch.

Ara s'està formant un expedient.
Sr. Coll y Pujol, en l'escàndol de Coll Blanch, es
precis que hi posi 'l Coll.
Que 'ls regidors sense escrúpols
dats a la jardineria,
arribi un punt que comprengan
que las flors tenen espinas.

Sembla que apenas se reuneixi la Junta provincial del
cens, los conservadors, com que hi tenen minoria, 's re-
tiraran en massa y de una manera solemne.
Es lo que haurien de fer sempre: fugir de tot arréu
ahont tenen minoria.
Inclús del país, ahont també son los menos.

Ha mort en Sant Martí de Provensals lo conegut repu-
blicà Lluís Grau, de Figueras, un dels primers iniciats per
lo célebre propagandista Abdón Terradas en las idees de-
mocráticas. Constant sempre en sos principis y de gran
ascendent en la classe obrera, fundador de Ateneos y de
Societats cooperativas, fou comandant de la milícia del
vehi poble de Sant Martí. Capatàs de peons de la citada
població vehina nostra, contribuí ab son zel al arreglo
dels seus carrers y carreteres, y á la instalació de casas
de socorro y llitazarets quan lo cólera de 1885.
Ocupantse llavors en l'enrunament de una casa pera la
obertura del carrer del Triunfo tingué la desgracia de cau-
rer sobre un munt de pedras, enfonsantse tres costellas,
resistent tant terrible sotragada als 65 anys, gracias á una
salut de ferro y á una constitució robustíssima; pero, aga-
fant la malaltia de cor que l'ha portat al sepulcre. Sa mort
ha sigut molt sentida en lo poble, que 'l respectava per sa
honradés y per la bona fé ab que defensá sempre 'l seus
ideals. Era tal sa forsa en sa joventut, que moltes vegades
en las corridas de bous en Figueras, feya agenollar als
més feréstechs agafantlos per las banyas.

CARTAS DE FORA.—Mentres lo rector de Sardanyola no
paga un centim per consums, a un pobre jornalier carregat
de familia, que las temporadas que té feyna guanya deu
rals treballant tot lo dia com un negre, li clavan entre cap
y coll una quota de cinquanta pessetas.—L'home treballa
sense respectar los días festius, si troba feyna, y 'l rector,
sorprenentlo ab l'eyna als díts, diu dirigintse á alguns
missaires:—Miréulo, com treballa: no es extrany que ape-
dregui.

No content ab aixó vá á trobar al arcalde ab la pretensió
de ferlo plegar, á lo qual se nega l'arcaldé, com es natural,
dihent:—Si treballa será porque no tindrà pa per la familia.
Resposta del rector:—Fes com jo que no 'n tinc de fills.
¿S'ha vist may més cinisme y major descaro?

A Ripoll la senmana passada van batejar á un nen,
y sens dubte porque havia plogut y l'aygua anava abun-
dant, van tirarnhi tot un cassó, de manera quela criatura,
quan era de retorn á casa de sos pares, anava tan mullada,
que talment semblava que sortís de naifar.—Si á aquests
capellans barruers los hi fessen pagar tot lo qu'espantlan,
de fixo que anirían ab un xich més de cuydado.

BANDERILLAS.

A Fransa hi ha inundacions,
al Austria l'aygua la orega,
á Italia 'ls rius se desbordan,
á Russia tot bitxo neda
A Espanya encara no havém
sufert desgracias d'aquestas;
pero per 'llí hont passa 'l monstro,
xiula... 'l vent y hasta pedrega.

No hi ha día que no 's conti
alguna rapacitat
de certs senyors respectables
de certa localitat.
Si certes cosas son certas,
cert famós saló de-cent
ab un in á la vanguardia
estará perfectament.

Aquest any á Barcelona
per las festas no fem res:
diu que no está per romansos
la Verge de las Mercés.
La gent de ca la ciutat,
ademés, té ocupacions:
fa surgits, passa bugada
y .. no té temps per cansóns.

Lo ministre de la guerra
prepara un plan excelent,
en virtut del qual los quintos
se pagarán l'armament.
Permetin una pregunta:
quan arribi la ocasió
¿los quintos d'artilleria
s'haurán de pagá 'l canó?

Los madurs ara s'adonan
—mirin si 'n son de barbiants!
de que en la lley del sufragi
hi ha defectes importants.
Si ells se posan á arreglarla,
com sembla que se 's acut,
la pobra lley del sufragi
será la lley del embut.

Hi ha qui diu que per coneixe
si 'l Peral va bé ó va mal,
es convenient ferne un altre
més sério, més fort més alt.
Realment, la idea es bonica
y molta gent la aplaudeix...
¿Se 'n ha de fé un altre, un altre!
Aquest Peral .. no serveix.

Molts reformistas voldrían
que en Romero 's bellugués,
y corregués tot Espanya,
y parlés y prediqués.
Mes sembla que 'l d'Antequera
desde 'l Nort ha dit així:
—Mentres no se 'n vaji 'l cólera,
jo, fillets, no 'm moch d'aquí.

C. GUMÀ.

RIFADAS RIFFENYAS.

EGONS todas las apariencias, los sim-
páticos moros s'están burlant de
nosaltres.

Quan ja 's donava lo de Melilla per
arreglat, resulta que ara está més
embolicat que may.

Lo sultan—que á la quenta es una
especie de Romero Robledo, més
moreno y ab menos dents—havia
promés que faria y desfaria, y 'ns

daría satisfaccions y quartos y salas y tot lo que li dema-
nessim.

Y ha cumplert tan bé, que no sols no ha fet res, sino
que ha enviat un moro á Melilla, que tracta de fernos la
por, parlanos de mils homes, caballs, espingardas y qué
se jo quantas cosas més.

Mentres tant á Madrid s'entretenen disputant sense té
ni só y representant al viu la fábula de *Los dos conejos*.

—Lo general de Melilla demana reforsos.
—No senyor que no 'n demana.
—¿Sí, senyor!
—¿No, senyor!...

Y en estas disputas
llegando los perros...

Los perros aquí son los moros, que mentres lo nostre mi-
nistre d'Estat passa 'l temps armant polémicas ab los
diaris de Madrid, rodejan la plassa de Melilla y prenen
posicions com si se la haguessin de menjar un día d'aques-
tos.

A mí la tranquilidad del duch de Tetuan no m'admira
gens.

Ell creurá ó no creurá que 'l general Mirelis necessita re-
forsos; ell podrà temer més ó menos que 'ls moros ataquin
la plassa; pero de totes maneres, está segur de que 'ls sol-
dats que allí hi tenim no corran cap perill.

Ben clar diu que va dirho á un periodista que li parlava
del assumpto:

—Passi lo que passi, los defensors de Melilla no 'ns han
de donar cap cuydado.

—¿No?—va objetar lo periodista:—¿Y si 'ls moros reali-
san una sorpresa? ¿Ja sab vosté que son catorze ó setze
mil?

—¿Y qué!

—¿Y si logran entrar en la plassa?

—En aquest cas, los nostres soldats ja saben lo que 'ls
toca: saltar á Espanya, y en paus.

—¿Saltar de Melilla á aquí? ¿que somia?

—¿Qué té de particular?—va dir llavors lo duch de Te-
tuan:—Més gran es la distancia que hi ha entre en Sagasta
y en Cánovas... y jo vaig saltarla sense romprem res.

Y ab aquestas sólidas rahóns y aquesta olímpica indife-
rencia, lo senyor ministre d'Estat se 'n riu de la virolla, y
deixa que 'ls moros fassin gestos y morisquetas davant de
Melilla, com si diguessin als espanyols:

—¿No gastéu agallas, no gastéu agallas! Tenim dugas emi-
nencias que vetllan per nosaltres: Aláh... y 'l duch de Te-
tuan. Si sortiu, rebréu.

La opinió, que al principi 's mirava aquesta qüestió ab
certa tranquilat, comensa ara á preocupars'hi de veras.

—Veyám!—diuhen alguns—veyám si de mica en mica
encare riurém! Aixó ja fa massa días que dura.

—Aquest ministre d'Estat—diuhen altres—deu ser d'
estat .. de repós. No 's mou ni s'esmena.

—Aixó ja es pitjor que ser moro, es ser morós en grau su-
perlatiu.

Ningú prevéu quin camí pendrá la cosa.

Uns diuhen de no será res: una bombolla de sabó que s'
infla... y reventa sense fer soroll.

Altres temen que la incuria del nostre govern 'ns pro-
porcioni un disgust.

Los espantadissos ja casi bé 's veuhen invadits y escl-
visats pels moros, com en la edat mitja.

Los entusiastas ja comensan á cantar:

«¡Al África, minyons,
á matar moros,
á matar moros...!»

Lo cert es que l'assumpto comensa á agafar un aspecte
paregut á n' en Cánovas, es á dir, lleig.

¿Qué será? ¿qué no será?

Un observador me deya l'altre día:

—Me sembla que 'ls riffenyos se 'ns volen rifar 'N pre-
paran alguna.

—¿En qué 's funda per dirho?

—En un síntoma molt significatiu. Un moro que ven sa-

batillas, que cada día passava per davant de casa, fa una
senmana que ha desaparegut.—
De modo que tal vegada 'ns amenassen dugas desgracias:
guerra ab los riffenyos... y escassés de sabatillas.
FANTÁSTICA.

Logronyo es tant lo qu'están en-
tusiasms ab D. Práxedes, que
tractan de construir una font co-
ronada ab lo seu busto.

Ja 'm sembla que la veig.

En Sagasta rajará pèl nas, per
las orellas, per la boca... en fi.

per tots los forats de la cara. Y
allà hi anirán los fusionistas ces-

sants á beure en aquella font y á agafar gana. Y res hi fa
que sigan cessants: lo gran qu'es que tingan sempre las
dents ben afiladas contra 'ls conservadors.

Las patillas del de Olérdola sempre embolicadas! Lo
seu criteri sempre tant embolicat com sas patillas!

Ara diuhen que ha enviat instruccions als fusionistas
recomenantlos que per res del mon entrin en intelligen-
cias electorals ab los republicans.

Sembla que 'ls fusionistas tractan de respondreli:

—Estiga tranquil, D. Francisco: en aquest punt no fa-
rém com vosté que s'entenia ab certs republicans do-
blegadissos, sols pèl gust de destapar botellas de xam-
pany. Si 'ns hi enteném nosaltres será en tot cas per
destapar un'altra cosa.

La legalitat electoral qu'está embossada.

Lo general Martinez Campos continúa passejantse á
través de Catalunya.

Y 'l Monstruo, entre tant, no hi véu de alegría. Es lo
qu'ell diu:

—¿No veuhen? Ja li enviat á passeig.

Home felis, en mitj dels molts neguits que li donan los
nihilistas, l'emperador de Russia.

Un periódich extranger molt enterat de la seva vida
intima y fins del contingut del seu guarda-robas, asse-
gura que posseheix 44 uniformes diferents.

Quaranta quatre uniformes...

Aixis ray, ja está salvat:

que 's extenguí al peu del trono,
y si cau no 's farà mal.

Lo rey de las húngaras ja 'ns ha fet coneixer lo que
opina sobre 'l sufragi universal.

—Com á font de dret—diu ell—no puch acceptarlo, per
estar ab contradicció ab lo dret divi que jo represento.

¿Lo dret divi... ó 'l dret de ví?

Perque, vaja, segons noticias, ne cola bastant.

Aixis y tot, si no com á font de dret, admet lo sufragi
universal com á instrument de govern.

Com si diguessim: l'admet com una flauta, un clari-
net ó un cornet.

¿No valdria més que 's dediqués exclusivament á las
húngaras que no que 's fiqués en aqueixas cosas, que
no s'han fet per ell?

Per governadors aixerits, cap com lo de Tarragona.

Es un subjecte que havent sigut més liberal que Riego
s'ha fet avuy més conservador qu'en Pidal; y á titul de
tal conservador apenas saltá del llit, ja 'l tenen que 's
grata 'l cap y 's pregunta:

—Pues señor... ¿á qui dimontri haig de multar avuy?

Per ell governar una provincia equival á posar multas
á tort y á dret, vinga ó no vinga á tom.

Es un governador-prempsa, capás d'escorre, per me-
di de las multas, la butxaca més pansida.

L'altre día va clavarne una de 500 microbis al arcal-
de de Tortosa. ¿Y saben per qué? Perque en aquella ciu-
tat hi ha un metje que combat lo cólera pèl sistema ho-
meopàtic. Y com l'arcaldé deixa que cada metje curi
als malalts de la millor manera que li sembli, multa al
arcaldé!

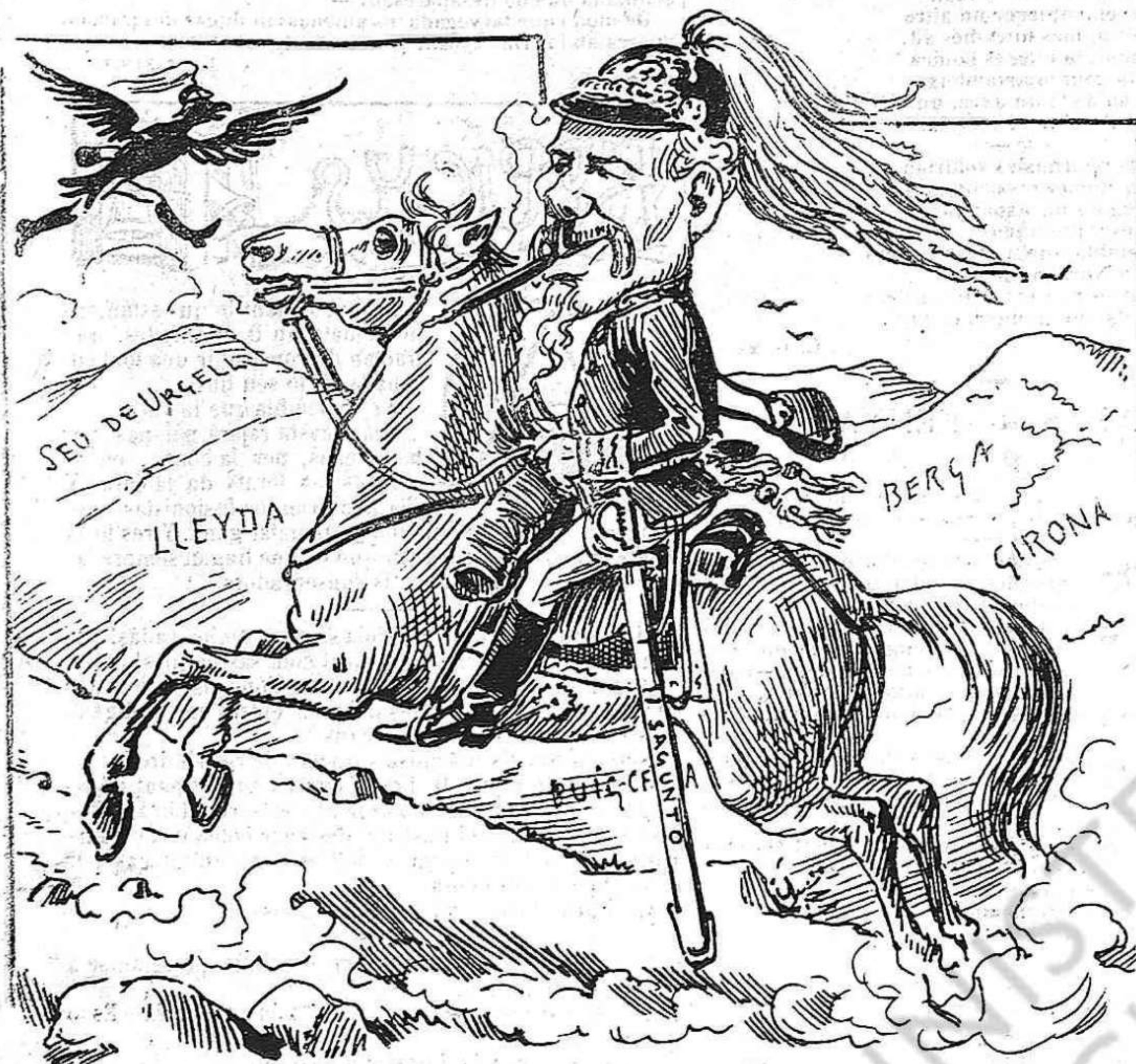
Los gobernadors de D. Antón son aixis. Los uns las
donan per las garrotadas; los altres per las multas. Cada
loco con su tema.

Ha comensat á publicarse un periódich titulat: *Cartas
conservadoras*, al objecte d'atacar als ministres actuals.

Los conservadors que dejunan se rebaten contra 'ls
conservadors que menjan, resultantne un espectacle su-
mament divertit.

Lo día 27 d'aquest mes LA CAMPANA DE GRACIA publicará un número extraordinari, de 8 pági-
nas, plé de importants treballs y profusa ilustració.

CADA HÚ PER ALLÍ HONT LAS ENFILA.

Aquest passa 'l temps corrent
per montanyes y turons...

Aquest va per tot, rebent
carretadas... de ovacions.

¡Benvidudas las Cartas conservadoras! Son las mil-
lores cartas pera cantar las quaranta.

A Castelló de la Plana hi ha hagut un gran esbalot
contra 'l cacich que representa en aquella provincia la
politica del Duch de Tetuán, anomenat Cossi.

La casa de aquest fulano va ser apedregada.

¡Ay Sr. Duch de Tetuán; miri que ab una mica més li
trenca lo cossi!

¡Bravo!

Lo ministre de la Governació ha proposat per la gran
creu de Isabel la Católica, al governador civil Sr. Gon-
zalez Solessio.

¿Y per qué dirian? Pels serveys prestats ab motiu de
las últimas huelgas.

¡Molt ben concedida! Lo Sr. Gonzalez Solessio podrà
dir que se l'ha guanyada á forsa de punyo.

A un vascongat dels qu' eran á la estació de Vitoria,
li preguntavau:

—¿Per qué quan passava D. Antón cridavau fueros?

Y ell responia:

—No es veritat. Cridavam la femella dels fueros: cri-
davam fuera.

Ja han tornat á exposarse las listas electorals en las
inmediaciones de la quadra dels cabells de casa la ciutat.

D'ellas resulta que no arriban á 45,000 los varóns
majors de 25 anys, que existeixen actualment en una
ciutat com la nostra de prop de 300,000 ánimas.

Ja fa temps que ho observo: á Barcelona hi faltan
homes.

Desde la restauració ensá abundan molt los donetas y
'ls criaturas.

TELÉGRAMAS.

Lo Peral segueix gronxantse
y desitjant sapigué,
si l'aproban, ó l'retixassan,
ó 'l fan á trosos, ó qué.

En Romero ha visitat
lo port en una gabarra:
res l'ha deixat tan sorpres
com l'aspecte de la barra.

Boulanger va donant joch;
tot son disputas y lios:
avuy sol s'han concertat
cent trenta nou desafios.

Cádiz, 12.

Bilbao, 12.

Paris, 12.

Ja tenim un altre barco
de lo més fort que ara 's fa:
lo que no tenim son quartos,
ni tranquilat, ni pa.

Roma, 12.

Surt un tren plé de xiulets,
de plom, de fusta y de banya:
hi ha qui diu, no sé perquè,
que van destinats á Espanya.

Paris, 13 (urgent).

Reynan huracáns tremendos
en tot' aquesta nació:
pels vols del real palacio
hi bufa un vent que fa pó.

Lisboa, 13 (urgent).

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

1. XARADA.—A-de-la-i-da.
2. MUDANSA.—Cor-Mor-Por.
3. TRENCA-CLOSCAS.—La pena de mort.
4. CONVERSA.—Tayá.
5. GEROGLÍFICH.—Qui al cel escup sobre la cara
li cau.

Han endevinat totes 5 solucions Agustinet Forner y Pere
Sesquillla; 4 Pau Bruixa, P. M. T., Un del Gibert y Jep Xu-
riguera; 3 Un cassador ab llicencia; 2 Uns carregats de sé-
bas y Patró Aranya y 1 no més Formatjet y Salabrachs.

XARADA.

Fá un mes, si no conto mal,
que segona tersa-inversa
va comprá un tros de total
á dos tenda de dos Marta.

Creguent qu' era en bon estat
va desarlo confiada,
pero avuy diu l'ha trobat
tot tersa-prima-girada.

Y ara ella no se sap di

si quan lo comprá ja ho era,
ó bñ si algún ratolí
li ha inversas-hu y tersera.

MARANGI.

MUDANSA.

Tot qui per aná á la tot
tot s' emporta pèl camí.
Es carrer de Barcelona
l' altre tot. Rumfa aquí.

JOSEPH TERRI.

ROMBO.

Primera ratlla, consonant: segona, part del cos humà:
tercera, oficina pública: quarta, poble de Catalunya: quin-
ta, idem: sexta, adverb de temps: séptima, vocal.

XANIGOTS.

GEROGLÍFICH.

LL
yo
no fariam
BON

R. CASTELLÀ.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans L. C. C., A. Tilop, Joanet de Gracia, N. Sémola, V. Jau-
mot y Magrini, F. Planells, R. Ojeda Lopez, Joseph, Pep y C., Melle
Brut, A. B. F., S. Carrasco, Mauri, B. Martí, D. M. Baraig, Ramón
Bruna, J. M. Felu, Cintet Barrera y B. Pacu Mir.—Lo que 'ns envian
aquesta semana no fa per casa.

Ciudadans P. Peris, Uns carregats de cevas, Pere Sesquillla, Pi y
M. Tamarit, A. C. y Barretina, Fernandez, Jep Carboner, F. A. Misi-
ricorn, Amadeo, Felipet, y Un Segarret.—Insertarem alguna cosa
de lo que 'ns envian.

Ciudad Q. Riera y Villar: No es del género dels nostres periódichs.
—Acnis y C.: Dispensi: la omisso sigué culpa del caixista.—Tau-
maltich Teming: Gracias per l' envió.—A. Reindaud: L' una es flui-
xa; l' altra perillosa.—E. Calls: Va bé.—Domingo Bartrina y Cubi-
nya: Aprofitarem la primera; l' altra no 'ns interessa.—Joseph Ala-
dern: L' article va bé.—J. Prats Nayach: La poesia no té prou in-
rés per ser publicada.—Arjau: No fila.—Dr. Tranquil: Lo que 'ns en-
via no 'ns es nou del tot ¿es que ja ho ha publicat en algún altre
lloch?—Un pagés del Llobregat: Nos fem carrech de las sévas ad-
vertencias y passaran al interessat.

LOPEZ. Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.